

УИЛЯМ ТЕН КУРИЕРЪТ

Превод от английски: Стойко Стоев, —

chitanka.info

— Добър ден, да, аз ви позвъних сутринта... Мога ли да вляза? Благодаря. Ще ви разкажа всичко и ако вие сте човекът, когото търся, работата намирисва на милиони... Не, изобщо нямам намерение да ви продавам каквото и да било. Само ме изслушайте. Аз, общо казано, съм търговец, но днес купувам, ако, разбира се, вие имате това, което ми трябва. Това, което каза куриерът... Не, не, не съм луд. Ето визитната ми картичка: „Малкълм Блин. Бои за бояджийски услуги. Всяка боя — във Всякакви количества — на Всяко място — във Всяко време“. Знам си мястото. Но ако вие имате, което ми трябва, можем такава работа да развъртим!... Не, всичко ми е вкъщи... А вие с какво се занимавате? Отглеждате пилета? Добре де. А сега слушайте.

Беше преди пет седмици, в сряда. При нас дойде бърза поръчка. Беше единайсет, а до обед трябваше да се доставят триста галона бяла боя за една строителна фирма. Всички тичат, хората ми товарят боята и тогава Хенеси, бригадир при мен, казва ехидно:

— Абе това момче, куриерчето, нещо го няма. Сигурно му е писнало да работи.

Неколцина се засмяха.

— Че откога имаме куриер? — попитах Хенеси. — Доколкото знам, все още аз назначавам и уволнявам. На колко години е? Да не искаш да ми насадиш неприятности...

— Откъде бих могъл да знам, мистър Блин? — отвръща. — Те всички изглеждат еднакви. Може би девет, може десет... Слабичък такъв, но добре облечен.

— Няма работа тук. Стигат ми идиотите шофьори, които по картата на Пенсилвания доставят товари в Ню Джърси...

— Ей богу, не съм го наемал — започна да се оправдава Хенеси. — Дойде сутринта и започна да мърка, че искал значи да започне от най-ниското стъпало, искал да стигне далеч, да покаже значи себе си, бил чувстввал, че ще стигне далеч, че можел, тъй да се каже, да стане човек, трябва му само шанс... Казах му, че и без това не печелим много, но той се съгласи да работи бесплатно. Трябвало му само да изкачи, както каза, „първото стъпало към успеха“ и други таквиз.

— И после?

— Направих се, че размислям, после му казах: „Добре, давам ти шанс“. Дадох му една празна кофа и му казах бързо да намери зелена

боя с оранжев цвят. Измайтапих се. А той грабна кофата и бегом. Момчетата налягаха по земята от смях. Мисля, че няма да се върне.

— Да, смешно е... Както онзи път, когато затвори Вайлен в душовата кабинка и хвърли вътре димка. Между другото — ако фирмата не получи боята навреме, ще ви сменя местата с Вайлен, тогава ще стане още по-смешно.

Хенеси се разкрештя и всички се захванаха за работа.

Той обича тези идиотски шеги сигурно от пеленаче, но пък момчетата му работят здравата.

— Хей, вижте, Ърнест се върна! — извика някой и работата пак спря.

— Радвам се, че се върна — каза Хенеси. — Сега ми трябва бояджийска четка за леворъки. Казва се „левостранна четка“. Тичай да търсиш. Обаче задължително левостранна.

Момчето хукна, но до вратата се спря и се обърна.

— Ще се постараю, сър, но боята... Не можах да намеря зелена с оранжев цвят. Но намерих зелена с червен цвят. Надявам се да свърши работа.

И хукна. Носачите се скъсаха от смях. Стискаха кутията и хвърляха отровни реплики по адрес на Хенеси.

— Ама как те прецака!

— С червен цвят, ха-ха...

Хенеси замахна с крак да ритне кутията с боя, но не успя, само леко я докосна и падна на пода. Пак се разкипотиха, но когато се изправи, млъкнаха и се захванаха за работа.

Отворих и какво да видя: зелени гранули, а вътре — червена боя!

Машинката в главата ми се развъртя. Къде момчето би могло да намери такава боя? Аз непрекъснато мисля откъде мога да изкарам печалба. Такава боя — че това е златна мина!

Избърсах разлятото от кутията и излязох на улицата.

— Как се казваше момчето? Ърнест ли?

— Да — изръмжа Хенеси. — Ако този глупчо се появи още веднъж...

— Добре, добре, имам работа... Ти наглеждай пратката.

И тръгнах натам, накъдето изтича момчето. След три улици го видях и бързо го догоних. Беше облечен някак старомодно, ама не можеш да разбереш от какво са направени дрехите му.

— Какво, не намери ли? — попитах съчувствоно.

В първия миг момчето изтръпна, но после ме позна.

— Не намерих. Всички казват, че точно такива четки нямат. И за боята казваха същото...

През цялото време си мислех как да подхвани разговор точно за въпросната боя, но реших да го подкарам отдалеч, със заобикалки.

— Хубаво ти е костюмчето. Къде продават такива?

— А, това е от една пиеса в училище. Не пасва много на сегашната епоха, но си мислех... — обърка се, сякаш беше издал някаква тайна.

— А къде живееш?

— В Брукс.

— Къде, къде?

— Там, в Брукс, не знаете ли... Исках да кажа Бруклин.

Момчето явно здравата послъгваше. Време бе да свалим картите.

— Слушай сега, Ърнест. Искам да си поговорим. Тъй — казвам се Малкълм Блин и съм...

— О, знам! Хищникът обирджия, стопанинът на складовете...

— Какво? — изпищях.

— Чел съм за вас в „Тримата мускетари“. Не, сбърках — в „Шестнайсетте търговци“ на Капън. Това се казва книга! Но вие още не знаете за Капън. Книгата му я публикуваха в...

— Кога?

— Ами тогава... Добре де, ще ви разкажа всичко. Вие сте един от главните тук. Работата е в това, че аз не съм оттук.

— А откъде?

— От бъдещето. Аз общо взето нямам работа тук, но просто бях длъжен да видя един хищник обирджия със собствените си очи. Толкова е интересно... Исках да видя как се правят фирмии, как се разоряват конкуренти, как те притискат с дългове...

— Чакай, чакай... От бъдещето, казваш?

— Да, според вашия календар от 6130 година. О, не, това е по друг календар. От 2369 година от новата ера. В смисъл от вашата...

През цялото време си мислех, че или ги разтяга здравата, или е откачалка. Добре де, ама откъде е взел боята в гранули?

— Тази боя... тя също ли е от твоето време?

— Да. В магазините нямаше, пък толкова исках да ме харесат... Този Хенеси също е хищник грабител, нали? Затова отидох в моето време, пробвах по спириликса и намерих.

— Спириликс ли? Това пък какво е?

— Почти кръгъл узикон, един такъв... Вашият учен Венцеслаус го е изобретил горе-долу по това време. Някъде бях чел, че имал големи трудности с финансирането... Дали пък не бе в друг век?... Не, не, точно в това време. Или...

Пак се размисли.

— Добре де — спрях го аз. — Няма никакво значение. Ти по-добре ми кажи как се прави тази боя. И от какво.

— От плавинова киселина. Бластира се трикратно и се получава...

— Чакай, чакай. Какво означава бластира се и защо трикратно?

— О, това още не го знам. Всичко е свързано с технологията на дежекторния процесор на професор Шмутц — и се разсмя. — Ама това ще го учим чак след две степени на отговорност. А може и да не стане, ако нямам добри самоизяви... Имам още два часа.

Продължаваше да си говори нещо, но не го слушах повече. Всичко отиваше по дяволите. Не можех да доставя такава боя.

Единствената надежда беше да се анализира образеца, но тази дяволия с тройното бластиране... Все едно да вземеш парче закалена емайлирана стомана и да я дадеш на някой средновековен алхимик. Дори да има модерна лаборатория, дори да му кажеш как да я ползва, той едва ли ще разбере как стоманата получава своята здравина и блясък.

С две думи, имах всичко на всичко една кутия с боя. Само една. Ако не измисля нещо — край. Признавам — алчен съм. Но само за пари. Затова и си мислех как да превърна този невероятен случай в по-голям куп зелени хартийки с повечко нули върху тях. Момчето не трябваше нищо да заподозре. Аз капиталист ли съм, или лукова глава? Просто трябваше да го надхитря и да измъкна нещо.

— А къде е твоята машина на времето, Ърнест? — попитах съвсем нехайно.

— Машина на времето ли? Нямам такава машина... А, вие сигурно питате за хронодрома... Направих си един съвсем мъничък, само за проучвания. Много ми се искаше да видя някои неща,

например крал на медиите, банкири, хищници грабители като вас, или например истински бос на икономиката. Или например борсова спекулация, когато милиони дребни вложители губят спестяванията си и затъват до кръста. Или беше „до гуша“?

— До гуша. А къде се намира този твоя хронодром?

— Не „къде“, а „кога“. Веднага до училището. Аз трябаше да се подготвям за самоизявя... Но мисля, че ще успея навреме да...

— Разбира се, че ще успееш. Не се притеснявай. А аз мога ли да използвам твоя хронодром?

— Няма да стане. Нито тренировки, нито поне втора степен на отговорност... Скоро трябва да се връщам. Е, пак е нещо — видях един истински хищник грабител!

Извадих цигара и я запалих.

— Слушай, а при вас има ли някаква машинария за гледане в бъдещето?

— Въртящ дистрингулатор? Има. На главния хронодром. Само че аз още не знам как се работи с него. За него трябва шеста или седма степен на отговорност.

И тук ударих на камък! Е, можех да кажа на хлапето да донесе още няколко кутии с боя. Но ако анализът не даде резултат, какъв е смисълът? Друго ще е някакъв апарат, нещо абсолютно ново, което може да се продаде за големи пари. Или например тая дяволия за гледане в бъдещето — ами аз ще направя милиони! Резултати на изборите, покачване на фиксинга... Но момчето не може да го донесе.

— А как е с книгите? Химия, физика? Промишлени методи? Какво имаш вкъщи?

— Аз не живея в къща. И не уча по книги. Нашето обучение е хипнотично.

Кипвах! Милиони долари се изпълзват от ръцете ми, а не мога да направя нищо! Момчето ще си тръгва, видя всичко (даже истински жив хищник грабител!), а сега — чупката, да се самоизявява! Трябаше да намеря някаква кукичка.

— А къде е твоят хронодром? Имам предвид къде се намира тук, при нас?

— В Централния парк, близо до входа.

— Имаш ли нещо против да погледам как ще се върнеш обратно? Или може би ще се върнеш напред...

Нямаше нищо против. Отидохме в западната част на парка, после свихме по една тясна алея. Още стисках в ръце кутията с боята и тя направо ми пилеше по нервите. И това ли ще е цялата ми далавера?

Момчето трябваше да говори, да говори... Все нещичко ще изплюе.

— А какво правителство имате? Демокрация или монархия?

Момчето така се разкилоти, че ми идваше да мушибна един шамар. Аз, така да се каже, губя планини от мангизи, а той се хили като че ли съм цирков клоун! Наговори ми цяла купчина умнотии, но единственото, което схванах, бе, че „всичко това е в далечното минало и няма абсолютно никакво значение“. Ругаех се на ум и бях готов да се захвана за всяко нещо.

— ... Ще получа пета степен на отговорност. После са изпитите, много са трудни. Даже тенденсорът не винаги помага.

Трепнах като ужилен.

— А какво е тенденсор? Какво прави?

— Анализира тенденциите. Тенденциите и ситуацията в развитие. Въщност е статистически анализатор, портативен и много удобен. Но примитивен. От него научавам въпросите, които ще се паднат на изпита.

Бяхме стигнали до нисък каменист хълм и различих слабо синкаво светене между камъните.

Ърnest се затича към камъните. Хукнах подире му. Трябваше да стисна времето за гърлото! Този тенденсор... Може би пък точно това ми трябва?

— Слушай, Ърnest — попитах, задъхвайки се. — Как работи този твой тенденсор?

— Много просто. Въвеждаш данните — има клавиатура, а той анализира и дава най-възможния резултат или предсказва тенденциите за развитие на събитията. Е, хайде, мистър Блин, довиждане.

И пог към синкавото светене. Хванах го за ръката и го дръпнах.

— Не ме пипайте! — изпища момчето.

— Извинявай, повече няма. Виждам, че си добро момче. Какво ще кажеш да ти покажа една наистина голяма афера? Искаш ли да видиш как прилагвам някоя международна корпорация? Тази работа съм я замислил отдавна, но заради теб не мога да я ускоря. Бих искал да видиш как работи един истински хищник грабител. Само с този

твой тенденсор мога да преобрънга нещата и да ги ускоря. Ех, какво зрешище ще бъде! Изгарят стотици банки, натискам конкуренцията в ъгъла, инфлация, дребните спестители — до шията! И всичко това ще видиш със собствените си очи! Ако пък донесеш твоя тенденсор, ще ти разреша да ръководиш лично „натрупването на капитала“.

Очите на момчето пламнаха.

— Е-е, това вече е страхотно! Сам да участвам в огромна финансова битка! Но пък е рисковано — ако ме хване моята настойничка...

— Е, както искаш. Правя го за теб, защото си добро момче. Мислех, че искаш да стигнеш далеч. Но и ние, хищниците грабители, си имаме гордост. Не на всеки куриер бих възложил да ръководи натрупването на капитала. — И се обърнах уж да си тръгвам.

— О, мистър Блин — момчето изтича отпреде ми. — Аз много ценя вашето предложение. Но е никак рисковано. Обаче „опасността е колта на живота“ за вас, така ли беше? Добре де, ще донеса тенденсор. Много ми се иска да видя какво ще стане. Само не започвайте без мен.

— Добре, но ти побързай.

Кимна и потъна в синкавата мъгла. Сложих кутията с боя на тревата и се замислих. Какви възможности се откриват! Предвиждаш борсовите курсове, деловите сделки, развитието на отделните отрасли. И всичко на всичко — пъхаш в машинката фактите, например финансовите вести от някой ежедневник, и край — греби мангизите с лопата!

Отидох до синия облак и го докоснах — като каменна стена. Момчето не ме изльга, наистина не мога да се напъхам вътре.

Мъглата се разсея, от нея изскочи Ърnest със сива кутия с клавиатура, като на пишеща машина. Грабнах я от ръцете му.

— Как работи?

— Моята настойничка... Видя ме — задъхано рече той. — Надявам се... да не ме е видяла... че отивам на хронодрома. За пръв път... непослушание... незаконно ползване...

— Добре, добре, успокой се — прекъснах го аз. — Как работи?

— Клавишите. Печаташ фактите. А резултатите се появяват тук, на екрана.

— Лошо! Ще трябва дяволски много време да напишеш две страници с финансови новости. Пък и курсовете на борсата... Нямате

ли нещо по-добро? Ей тъй, показваш й страничката от вестника — и тя хоп, дава резултатите.

Ърнест се замисли.

— Има, казва се „отворен тенденсор“. Моята наставничка има. Но той е само за възрастни. Няма да ми го дадат, докато не получа седма степен на отговорност и ако не съм отличник в самоизявата...

— Ама на мен ми трябва точно това, Ърнест! Хайде, отивай във времето си и донеси тенденсора на твоята наставничка.

Момчето беше шокирано. Лицето му беше такова, сякаш съм му заповядал да пречука президента.

— Но тенденсорът не е мой...

— Ти искаш ли да видиш най-великата финансова операция, или не? Банките изгарят, дребните вложители... и всички тези работи — искаш ли? Тогава духвай при настойничката.

— За мен ли говорите? — чу се висок чист глас.

Момчето рязко се обърна.

— Моята настойничка! — изпища то.

Около облака стоеше дребна старица в някаква неразбираема зелена дреха. Усмихна се тъжно на Ърнест, а мен изгledа с явно неодобрение.

— Надявам се разбра, Ърнест, че този период на „необикновени приключения“ е всъщност грозен и населен с множество недостойни личности. Хайде, време е да се връщаш.

— Искате да кажете, че... цензорът пазач е знаел от самото начало? И сте ми разрешили?

— Естествено. Много сме доволни от твоите успехи в самоизявите и затова решихме да направим изключение за теб. Тези изкривени, твърде романтични представи за тази сложна епоха трябваше да бъдат поправени. Затова решихме сам да се убедиш колко жестока и несправедлива е била тази епоха. Без това не би могъл да получиш пета степен на отговорност. А сега да си тръгваме.

Реших, че е крайно време и аз да кажа нещо.

— А по въпроса за моята личност?

Дъртофелката ме погледна и поклати глава.

— По този въпрос нищо. Оставяме ви и си отиваме. А що се отнася до различните предмети, които незаконно получихте от нашата

епоха — Щрнест, не биваше да отиваш толкова далеч — ние си ги прибираме.

— Пак аз не мисля така — и сграбих момчето за рамото. То започна да се дърпа, но аз стисках здраво. — Ако не направите, каквото кажа, на момчето му се пише лошо... Всичките му кокали...

— Какво искате от мен? — попита бабето с пискливото си гласче.

— Вашия тенденсор. Оня, без клавишите.

— Скоро ще се върна. — Обърна се и потъна в синкавата мъгла.

Хе, колко просто се оказа всичко! Това беше най-голямата победа в живота ми! Момчето се дърпаше, но шансът да избяга от мен беше точно толкова, колкото пари да избягат от портфейл.

После мъглата се разсея и старицата се показа. Държеше някаква кръгла джаджа с ръкохватка в средата.

— Това е добро начало — започнах, но в този момент тя превъртя ръкохватката.

Вкамених се. Не мога да мръдна на милиметър, даже прастите си не можех... Момчето се измъкна от лапите ми, взе тенденсора и изтича при нея.

— Виждаш ли, Щрнест — каза тя. — Типично поведение. Егоизмът, алчността, жестокостта при пълното отсъствие на социалното...

С тези думи двамата се стопиха в мъглата и след секунда сиянието изчезна. Хвърлих се напред, но около камъните беше пусто.

Не, не съвсем. Кутията с боя все още беше до дървото. Наведох се и протегнах ръка. Присветна нещо синьо и тънкото гласче каза: „Извинявайте. Хоп!“ — и кутията изчезна. Мигом се обърнах — никой.

Едва не рухнах. А колко можех да изкарам! Информация, от която можех да направя милиони!

И тогава си спомних — информацията!! Момчето каза, че някой си Венцеслаус изобретил някакъв си спириликс горе-долу по нашето време. Но имал трудности с финансирането. Понятие си нямам какво е това спириликс и какво прави, но веднага реших, че трябва да намеря изобретателя и да вложа в тази работа всичко до последния си цент.

Върнах се в кантората и започнах да наемам частни детективи. По телефонния указател не ставаше — моят Венцеслаус може би няма телефон. Аз, разбира се, не обяснявах на детективите подробните

просто им казах да търсят из цялата държава хора с фамилията Венцеслаус или нещо подобно. И лично да говоря с всеки от тях. Естествено, разказвах тази история всеки път отново и отново... С надеждата, че някой ще си признае за изобретяването на спириликса или нещо подобно...

Точно затова дойдох при вас, мистър Венцелотс. Разпитвам всички с подобни фамилии, налага се. Може да не съм запомнил правилно? Може по-късно да си е сменил фамилията? Помислете си, мистър Венцелотс. Спомнете си — да сте изобретявали нещо? Освен с пилета, с какво друго се занимавате? Не, не, мисля, че самоделният капан за мишки е онова, което... Може би сте написали книга? А може би имате намерение да напишите? Добре, тръгвам си. А случайно да имате роднини, които обичат да масторят? Или да изобретяват? Не, така ли? О, не можете да си представите колко народ се казва Венцеслаус или нещо подобно... Добре, тръгвам си.

Казахте, че сте изобретили нов капан за мишки. Хайде да пообмислим. И какво прави той? Лови мишки? Е, това е повече от ясно. И как по-точно работи?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.